

FREE CINEMA

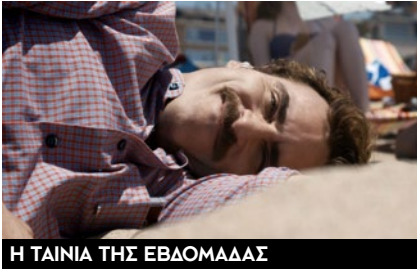
98

6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014

I CAN'T HANDLE
REAL
EMOTIONS.

6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014

HER

ROBOCOP

ΟΜΑΡ

**ΜΑΝΤΕΛΑ: Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

**ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ
Η ΚΟΥΝΙΑ**

**Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΘΛΙΨΗ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ**

CHARLOTTE GAINSBOURG · STELLAN SKARSGÅRD · STACY MARTIN · SHIA LABEOUF · CHRISTIAN SLATER · JAMIE BELL · UMA THURMAN · WILLEM DAFOE · MEA GOTT · SOPHIE KENNEDY CLARE · COUSINE NÉLSON · MICHÉLE PAIL · JEAN MARC FARR · LINA RIBE · LOUIS YEATS
PETER ASKELÄR · JONNY DASH · GUY MORGAN · PETER SARKIS · BETINA BROCKPUS · MARIANNE JOY · BERT HANDELING · MARLENE LINDB · DANIEL ALBERTO CLARO · PETER BOOTH · NICOLA PALACE · STENSKÅRD
CHRISTIAN ZELL · ANDRE ANKER · BOLE BALIC · VIDA WOODMAN · ANDRE RYEN · MOROZ GRAY · ROYAL · ALEXANDER SCHERER · BRANDY KAMPHUIS · DENNIS KONNER · CHARLOTTE BOCK
MARIANNE EL · HANSEN · SANDRA VERBEY · ZENTROPA ENTERTAINMENTS · AP · ZENTROPA INTERNATIONAL · FRANCE · CASTAL · ZENTROPA INTERNATIONAL · SWITZER · ARTE FRANCE CINEMA
FILM I VÅR · GRÉGOIRE GRAND ACCORD · ARTE LÉVEL · DANISH FILM INSTITUTE · FILM UND MEDIENSTIFTUNG NRW · EURORAMA · DEUTSCHER FILMVERBAND · CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE · THE BELGIAN TAX SHELTER · FINNISH FILM INSTITUTE
THE FLANDERS REGIONAL FILM (VAF) · THE MEDIA PROGRAMME OF THE EUROPEAN UNION · DE · NORMAN FILM & TV · CANAL+ · ARTE FRANCE · NORMAN FILM CINEMA · COOPERATION · ION · SYDNEY · DESPOTIC · CINE+ INTERNATIONAL · SALES BY TELEVISION
AN OFFICIAL HANDED · GERMAN · FRENCH · BELGIAN CO-PRODUCTION IN ACCORDANCE WITH THE 1992 EUROPEAN CONVENTION ON CINEMATOGRAFIC CO-PRODUCTION
© 2012 ZENTROPA ENTERTAINMENTS AP · ZENTROPA INTERNATIONAL · SWIT · NOT · HANDED · ZENTROPA INTERNATIONAL · FRANCE · CASTAL · ZENTROPA · ARTE FRANCE CINEMA

F I C CARR FGA ARTE CANAL+ ARTE 42M+ Dandelion CINE+ SPENTZOSFILM KINOTHEK

CHARLOTTE GAINSBOURG SHIA LABEOUF CHRISTIAN SLATER
JAMIE BELL UMA THURMAN STELLAN SKARSGÅRD WILLEM DAFOE

LARS VON TRIER NYMPH()MANIAC

ΜΕΡΟΣ Α'

ΞΕΧΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

SPENTZOSFILM

seven
FILMS

ΑΝΑΜΕΜΒΡΗΤΟΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΕΔΙΧΘΗΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014

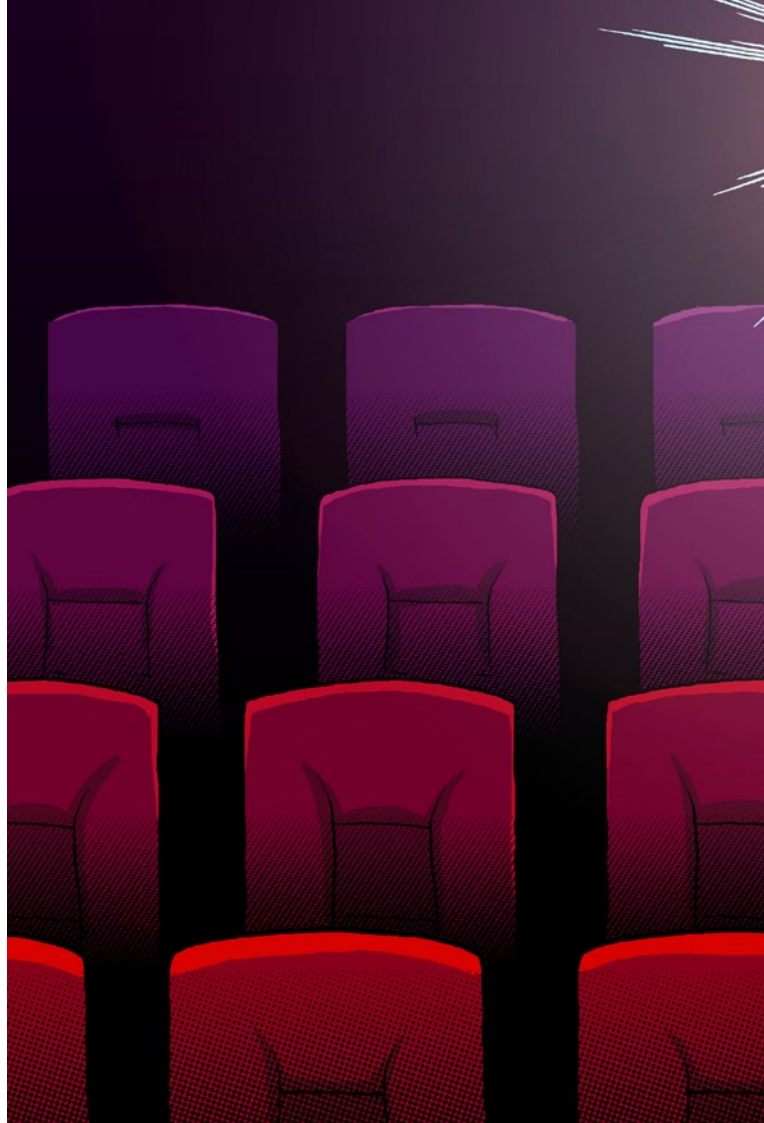
**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #98
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Βικτωρία Μιχαήλ
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Φαντάζομαι από τώρα τα αρνητικά σχόλια που πρόκειται να εισπράξω για τη σκληρότητα της κριτικής μου απέναντι στο «**Δικός της**» του Σπάικ Τζονζ. Μεγάλη μερίδα αυτών των ανθρώπων θα θεωρήσει πως δεν έχω ψυχή. Και δε θα είναι η πρώτη φορά που το ακούω.

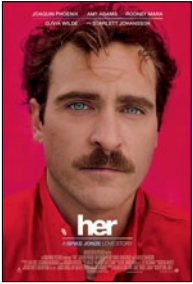
Αν προσπαθούσα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, θα χρησιμοποιούσα κάμποσες ταινίες που μου προκάλεσαν το συναίσθημα ή με ταρακούνησαν ψυχολογικά, όπως έγγραφα προ ολίγων ημερών, ενθυμούμενος τους «**Ηλίθιους**» του Τρίερ ή την «**Συνεκδοχή της Νέας Υόρκης**» του Κάουφμαν. Συνειρμοί που προέκυψαν ύστερα από την είδηση του θανάτου του Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν. Η απώλεια είναι μια βασική αφορμή για να γίνεις «κομμάτια». Όταν τη βιώνεις στην πραγματικότητα και το timing είναι «κακό» σε σχέση με κάτι που παρακολουθείς στο σινεμά, ζυγίζοντας αυτά τα δύο μαζί, το σινεμά συνήθως ηττάται.

Δεν είχα μοιραστεί κάτι τραγικό, δικό μου, με άλλους ανθρώπους πρόσφατα, οπότε δεν ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο **δε** με άγγιξε το φιλμ του Τζονζ. Απλά, το βρήκα κάπως εκβι-

αστικά «εγκεφαλικό», με πολλά συστατικά... προκατασκευασμένα, που δεν ακουμπάνε την καρδιά απαραίτητα. Αισθάνθηκα περισσότερο τη μιζέρια αυτού του ήρωα, παρά την **ανάγκη** του να θυμηθεί τι είναι η ανθρωπιά. Δεν αποκαλώ την επιστήμη τής ψυχανάλυσης... «κομπογιαννίτικη» συνομωσία του εγκεφάλου και εκείνοι που στρέφονται προς αυτή τη μέθοδο επίλυσης των όποιων προβλημάτων τους δεν είναι άτομα με «ειδικές ανάγκες». Κάπως έτσι, όμως, απεικονίζει το Θίοντορ ο Τζονζ. Και μέσα από αυτόν το χαρακτήρα αντανακλά, πιθανότατα, δικές του ψυχοπαθολογίες. Μια ματιά στη φιλμογραφία του μπορεί να σε πείσει ότι... κάτι δεν πάει καλά. Περισσότερο συχνά από το φυσιολογικό.

Για κάποιους ανθρώπους, αυτή η αυστηρότητά μου, λοιπόν, μεταφράζεται σε ψυχρότητα. Για μένα εκφράζει την αιώνια σύγκρουση, του μυαλού και της καρδιάς. Όταν το πρώτο κάνει «υπερωρίες» εις βάρος του δεύτερου, το νόημα **χάνεται**. Σχεδόν όπως στο «**Δικός της**». Πιστεύω, όμως, στον αντίλογο. Γι' αυτό και θα βρεις δύο αντίπαλες κριτικές για το φιλμ στο **FREE CINEMA**. Κανείς δεν είναι τέλειος. Σεβαστό. Και... #diplhs!

Ηλίας Φραγκούλης

ΔΙΚΟΣ ΤΗΣ (2013)

(HER)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Σπάικ Τζονζ

Καστ

Χοακίν Φίνιξ,
Σκάρλετ Τζοχάνσον,
Έιμι Άνταμς,
Ρούνεϊ Μάρα,
Κρις Πρατ

Διάρκεια

126'

Διανομή

AUDIO VISUAL

CONTROVERSY

Δύο αντίπαλες, διχαστικές κριτικές.

Ποια είναι για σένα; Τολμάς να δεις ή να μη δεις την ταινία αυτή; Ποιον από τους δύο θα δείρεις, αφού πας σινεμά; Το FREE CINEMA σε βάζει στο δύσκολο ρόλο του τελικού κριτή!

του Ηλία Φραγκούλη

Συγγραφέας ευχετηρίων επιστολών, με το διαζύγιο στις τζίφρες, αποκτά εθισμό με θηλυκή φωνή λειτουργικού συστήματος που τον συντροφεύει παντού μέσω κινητού. Γίνεται να ερωτευθούν;

Είχε περάσει σχεδόν ένα τέταρτο από την ώρα που άρχισε η ταινία. Κοίταξα το ρολόι. Έκπληξη. Θα ορκιζόμουν πως είχαν περάσει τρία τέταρτα! Λίγο πριν από το τέλος του «Δικός της», αισθάνθηκα μια ανακούφιση επειδή δε χρειάστηκε ποτέ στη ζωή μου να καταφύγω στην ψυχανάλυση. Και είναι τόσο ειρωνικό, να προσπαθώ να αναλύσω εδώ ένα φιλμ δίχως ψυχή, το οποίο «καταγγέλλει» την απουσία του όποιου ψυχισμού από τον σύγχρονο κόσμο. Φαύλος κύκλος...

Στην πραγματικότητα, ο Σπάικ Τζονζ επιχειρεί να κάνει μια μοντέρνα αλληγορία για την **ανάγκη**, όμως, στο φινάλε, έχει γυρίσει μια ταινία με... «ειδικές ανάγκες». Η σύλληψη της κριτικής του απέναντι στις νέες τεχνολογίες είναι απόλυτα τετριμμένη, παλαιομοδίτικη και συντηρητική, όπως η στερεοτυπική αντίληψη των πιο γερασμένων μυαλών που κατηγορούν την... «αποξενωτική» χρήση του διαδικτύου ως φορέα κάθε σημερινής κοινωνικής συμφοράς και έκφρασης μοναχικότητας! Η άποψή του για τον αυτοματισμό και την ανάγκη «δικτύωσης» με την τεχνολογία μυρίζει ναφθαλίνη και μπορεί να σε κάνει να κλωστήσεις από νωρίς στο φιλμ, ενώ κάποιες λεπτομέρειες σε βάζουν στη δυσάρεστη θέση να θέλεις να του προτείνεις να πατήσει και ένα κάποιο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας γκάου και ερωτεύεται μια φωνή γκόμενας από το κομπιούτερ και το κινητό του. Κι άλλοι την παίζανε με το ακουστικό αλλά δεν κάνανε κι έτσι, ρε φίλε! (Τι λογαριασμό να πλήρωσε;)

update button, μπας και «τρέξει» λίγο καλύτερα η έμπνευση... Παρακολουθούμε ένα φουτουριστικό, κοντινό μέλλον στο οποίο τόσο υπάλληλοι εργάζονται για τη συγγραφή επιστολών αγάπης, συμπαράστασης ή ευχών (σε δήθεν χειρόγραφο μορφή, κιάλας!), ενώ το τεχνολογικό πλαίσιο της κοινωνίας την οποία απεικονίζει βρίσκεται σε επίπεδο φωνητικής άσκησης εντολών και... έγινε; Please! (Οι θεατές που βγήκαν από σπηλιά μόλις πρόσφατα ίσως διαφωνήσουν...)

Ακόμη και σκηνογραφικά, ο φουτουριστικός κόσμος του Τζονζ πάσχει από ιδέες και περιορίζεται στη μοντερνιά του προφανούς, μέσω locations που παντρεύουν το Λος Άντζελες με τη Σανγκάη ως μια πιο... pop «κλινική» φούσκα, απλά και μόνο. Ειδικά ο χώρος στον οποίο κατοικεί ο Θίοντορ, απηχεί τον **κατασκευασμένο** χαρακτήρα του ήρωα της ταινίας και, επιτέλους, κάποτε θα πρέπει να σχολιάζουμε και το πώς ένας υπαλληλάκος ζει σε ένα τέτοιο διαμέρισμα ή βρίσκεται σε θέση να καταναλώνει κάθε προχώ γκατζετιά της αγοράς (λέγε με και σεναριακή τρύπα...)! Επειδή τρέφω μια συμπάθεια προς τις δουλειές του κυρίου Τζονζ, αν περνούσε από το χέρι μου, θα τον προέτρεπα να δει το **«Θείο μου»** του Ζακ Τατί, για να καταλάβει τι θα πει έργο δημιουργού με στοχασμό **και** χιούμορ **και** ψυχή, που πιάνει το θέμα του μοντερνισμού και της απομάκρυνσης του είδους μας από την επαφή, το συνάνθρωπο και το χειροπιαστό συναίσθημα, για να υποπέσει σε υποκατάστατα της «εξέλιξης».

Ο κεντρικός ήρωας του Θίοντορ είναι ένας τραυματισμένος από μελαγχολικά... κλισέ χαρακτήρας, ο οποίος και δεν πείθει για το δράμα του πρόσφατου χωρισμού του (ένας χρόνος, για την ακρίβεια...), αλλά ούτε και για το πόσο **νορμάλ** είναι. Που **πρέπει** να είναι, γιατί μονάχα έτσι μπορεί να στηριχθεί σε γερά θεμέλια η εξέλιξη του ρομάντζου με τη Σαμάνθα, το φωνητικά σέξι λειτουργικό σύστημα. Η φήμη του Χοακίν Φίνιξ δεν ταυτίζεται με αυτό που θα αποκαλούσαμε νορμάλ, όμως, ο ηθοποιός κάνει φιλότιμες προσπάθειες για να αποδώσει κάτι το γήινο, έτσι ώστε να λειτουργήσει πιο ουσιαστικά η «κόντρα» της φύσης μεταξύ αυτών των δύο ρόλων. Το λάθος του Τζονζ είναι ότι φορτώνει με μια (θα το πω κολακευτικά) απάθεια, σχεδόν κατώτερης νοημοσύνης, το Θίοντορ, του οποίου η επιστροφή προς τη ζωντάνια και το... refresh του έρωτα παίρνει τη μορφή πράξεων που φέρνουν στο νου τον «μπεμπεκισμό». Σε συνδυασμό με τη «στεγνή» γκαρνταρόμπα και τα πάντοτε άχαρα, ψηλοκάβαλα παντελόνια του, ο Θίοντορ της ταινίας ταιριάζει περισσότερο με την εικόνα ενός ανθρώπου που βγήκε για πρώτη φορά στη ζωή του έξω από το... άσυλο. Όσο για τον συναισθηματικό του κόσμο, γνωρίζουμε έναν ήρωα που αποζητά την αγάπη μέσα από τη φωνή (ρεαλιστικά) της Σαμάνθα, όντας ήδη χαρακτηρισμένος... ωτο-αυνανιστής (βλέπε σκηνή «τηλεφωνικού σεξ») από τα πρώτα λεπτά του φιλμ. Η χροιά της φωνής είναι που καθορίζει την ηδονή και γεμίζει την καρδιά ταυτόχρονα, εμμένοντας, όμως, στο ίδιο πράγμα, τελικά; Τι είδους σεναριακή εξέλιξη είναι αυτή για ένα χαρακτήρα;

Μιλώντας περί... αυτοϊκανοποίησης, ο Τζονζ είχε την εξυπνάδα να βάλει στο ρόλο της Σαμάνθα μια από τις πλέον τυπικές ανδρικές φαντασιώσεις. Και είναι αλήθεια πως η Σκάρλετ Τζοχάνσον πείθει ότι αποκτά τα συναισθήματα μιας απόλυτα γήινης εμπειρίας μονάχα με τους τονισμούς του ηχοχρώματός της. Αν το καλοσκεφτείς, όμως, και πάλι μιλάμε για έναν αυτο-κανιβαλισμό τού σεναρίου, που γίνεται ελαφρά αποδεκτός λόγω χιούμορ - σε κάποιο επίπεδο ανάγνωσης - και μόνο.

Οι συνδιαλέξεις τής Σαμάνθα με το Θίοντορ είναι μια γλυκερή εκδοχή τής σχέσης τού Ντέιβ με το HAL 9000 και αυτό έχει την πλάκα του! Το ενδιαφέρον τους κορυφώνεται στην απόπειρα ρεαλιστικής επαφής, με το «βοηθητικό» σώμα τής Ιζαμπέλα (Πόρσια Ντάμπλντεϊ), ίσως της καλύτερης στιγμής τού «Δικός της», εκεί που πάει πραγματικά κάτι να πει. Δυστυχώς, το σεναριακό αδιέξοδο

στο οποίο οδηγείται ο Τζονζ «επιλύεται» με βεβιασμένες δραματικές φυγές, που μετατοπίζουν το κέντρο βάρους τού φιλμ από την καταπολέμηση της μοναξιάς στο αναπόφευκτο... πένθος τής μοναξιάς. «Είμαι δική σου και δεν είμαι», λέει η Σαμάνθα, με μια ευκολία που αναιρεί όλους τους κόπους τού Θίοντορ. Μαζί και τους όποιους **δικούς σου**.

Ο Τζονζ ολοκληρώνει με μια συγγνώμη (χωρίς να χρειάζεται να ξαπλώσει για το ωριαίο session του, αφού στο σινεμά έχουμε και ηθοποιούς γι' αυτά...), αφιερώνει την ταινία σε τέσσερις εκλιπόντες συνεργάτες από προηγούμενα projects του και αφήνει τους σημερινούς hipsters να λιώνουν με Arcade Fire. Δεν είμαι σίγουρος ποιο από όλα τα μηνύματα που **έμπλεξε** στο «Δικός της» μπορεί να πέρασαν σε ένα θεατή που, πλέον, περισσότερο στενοχωριέται επειδή μπορεί να μην πιάνει το wi-fi στην κινηματογραφική αίθουσα. Αν πατάει σε τέτοιες, δηλαδή...

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

«Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας απλός άνθρωπος που ζούσε σε έναν κόσμο όπου ψηλά κτήρια άγγιζαν τον ουρανό, οι άνθρωποι φορούσαν έντονα πολύχρωμα πουκάμισα και ψηλοκάβαλα παντελόνια, και όλοι είχαν ένα φίλο - λειτουργικό σύστημα, ο οποίος ήταν πρόθυμος να είναι δίπλα τους για πάντα. Ο Θίοντορ, όμως, δεν ήταν σαν τους άλλους. Μπορούσε να καταλαβαίνει τις ανάγκες των συνανθρώπων του και να γράφει γράμματα που μιλούσαν απευθείας στις βαθύτερες ανάγκες τους. Πάντα ήξερε τι να πει για την κατάλληλη περίπτωση και οι λέξεις ήταν η μαγική του δύναμη. Η μεγαλύτερη αδυναμία του, όμως, ήταν η μοναξιά του.»

Το «Δικός της» θα μπορούσε κάλλιστα να αποτελεί ένα παραδοσιακό παραμύθι. Ήδη

από τα πρώτα λεπτά, ο Σπάικ Τζονζ ξεκινά να χτίζει με φροντίδα τον φανταστικό του κόσμο, να χρωματίζει την παλέτα του με τα πιο έντονα δυνατά χρώματα και να γεμίζει ρεαλιστικές λεπτομέρειες αυτόν τον μελλοντολογικό κόσμο, όπως οφείλει να κάνει κάθε σωστός παραμυθάς. Γνωρίζει ότι για να πετύχει η αφήγηση, πρέπει αρχικά να δημιουργηθεί ένας πλήρης, πιστευτός κόσμος, ακόμα κι αν, χρονικά, τοποθετείται στο απροσδιόριστο αλλά όχι και τόσο μακρινό μέλλον. Όπως, όμως, σε κάθε σωστό παραμύθι, η ουσία πίσω από την ιστορία πρέπει να είναι επίκαιρη και διαχρονική, ικανή να μεταφράζεται ανεξάρτητα από το χωροχρονικό πλαίσιο της αφήγησης ή/και του αφηγητή και να αφορά τον ίδιο τον αποδέκτη κάθε εποχής.

Αυτός είναι και ο λόγος που το «Δικός της» χτυπάει διάνα. Παρά το sci-fi περιτύλιγμα, η ταινία του Σπάικ Τζονζ δεν είναι ποτέ τίποτα παραπάνω από μία προσωπική ιστορία επιβίωσης. Μέσα στο ακραία τεχνολογικό περιβάλλον τής πραγματικότητας του φιλμ και την εποχή τής αποξένωσης και της συναισθηματικής απομάκρυνσης στην οποία εκτυλίσσεται η ιστορία, ο Θίοντορ δεν κάνει τίποτα παραπάνω από το να προσπαθεί να βρει νέες διεξόδους και μέσα επικοινωνίας, να αποδεχθεί τον εαυτό του ανεξάρτητα από αυτό που οι άλλοι επιθυμούν από τον ίδιο και να ανακαλύψει τον καθρέφτη του, με όποιο τρόπο τού επιτρέπει η σύγχρονη του κοινωνία.

Υπό αυτή, λοιπόν, την προσέγγιση, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι, όπως η πλειοψηφία των παραμυθένιων ηρώων, ο Θίοντορ είναι μοναχικός, παρεξηγημένος και (συνήθως) απομονωμένος από τους υπόλοιπους. Ούτε φαίνεται παράταιρη η υπερβολή των περιφερειακών χαρακτήρων, που κυρίως σκοπό έχουν να καθοδηγήσουν τη συναισθηματική διαδρομή τού ήρωα. Η geek φίλια τής Έιμι (Άνταμς), το αποτυχημένο τυφλό ραντεβού (Ολίβια Γουάιλντ), η επιθετική και προσβλητική πρώην σύζυγος Κάθριν (Μάρα), όλες καλύπτουν λεπτά τής υπόθεσης μόνο και μόνο για να περιγράψουν τον ίδιο το Θίοντορ και να αναδείξουν την ιδανικότητα της Σαμάνθα. Εξάλλου, το φιλμ ανήκει **μόνο** σε εκείνον και εκείνη.

Οι σκηνές μεταξύ τους είναι τόσο αυθεντικές που τίποτα άλλο στην ταινία δε μοιάζει να έχει πλέον σημασία. Από τη στιγμή της «γνωριμίας» και τα χαζολογήματα το βράδυ λίγο πριν απ' τον ύπνο μέχρι τη στιγμή του... παρένθετου σεξ και του κοινού τους (υποψήφιου για Όσκαρ τραγουδιού) «Moon Song», η σχέση τού Θίοντορ και της Σαμάνθα μοιάζει τόσο αληθινή που γίνεται επίπονη. Όταν η αστοχία ενός λογισμικού μεταδίδει τον ίδιο πόνο όσο ένας χωρισμός και η συνειδητοποίηση της πραγματικής λειτουργίας ενός προγράμματος ισοδυναμεί με μια έντονη στιγμή συναισθηματικής έκρηξης, τότε καταλαβαίνεις ότι ο Τζονζ κάτι έχει κάνει πολύ καλά.

Το διεισδυτικό σενάριο μπορεί να φαίνεται «high concept», όμως, ουσιαστικά αδικείται αν εκλαμβάνεται έτσι. Η ιστορία τού «Δικός της» είναι μια βασική, οικουμενική, ανθρώπινη αφήγηση, με τις ιδιαίτερες λεπτομέρειες απλά να αποτελούν το κερασάκι στην τούρτα. Η πολυπλοκότητα δεν είναι αυτοσκοπός και οι ιδιαίτερες λεπτομέρειες τής αφήγησης υπάρχουν απλά για να υπογραμμιστεί η αλήθεια της ταινίας. Ο Τζονζ δε στέκεται στην παράδοξη σχέση μεταξύ ανθρώπου και λογισμικού αλλά παρακολουθεί τους ήρωές του να περνούν τα στάδια του ενθουσιασμού, της εξάρτησης, της συνήθειας και της ζήλιας, όσο ανακαλύπτουν ό ένας τον άλλον και, κυρίως, τον ίδιο τους τον εαυτό, εστιάζοντας στην ψυχή της ιστορίας. Όλη η υπερβολή τής υπόθεσης και η sci-fi γαρνιτούρα υπηρετούν αποκλειστικά και μόνο αυτόν το σκοπό.

Τίποτα από τα παραπάνω, όμως, δε θα είχε πραγματικό αντίκτυπο αν δεν υπήρχαν ο Χοακίν Φίνιξ και η Σκάρλετ Τζοχάνσον ως φορείς όλων των συναισθημάτων. Από τη μια πλευρά, ο Φίνιξ συνεχίζει να μεταμορφώνεται από ταινία σε ταινία, αποδεικνύοντας ότι τα πολύχρωμα πουκάμισα και η εσωστρέφεια του Θίοντορ του ταιριάζει εξίσου με τη φρενήρη προσωπικότητά του στο «**The Master**». Στο «Δικός της», ο Φίνιξ επιστρατεύει το βλέμμα, τη γλώσσα τού σώματος και μικρά, ανεπαίσθητα σχεδόν, τικ για να διανθίσει το χαρακτήρα του, καταφέροντας να χτίσει έναν ολοκληρωμένο και ανθρώπινο χαρακτήρα, που σταδιακά χάνει τη μοναδικότητά του και γίνεται εσύ, εγώ, ο καθένας μας.

Από την άλλη, ο ρόλος της Τζοχάνσον ουσιαστικά χτίζει πάνω στο προφίλ τής σέξι παρουσίας, που έχει καλλιεργήσει η ίδια και οι επιλογές της (αφαιρώντας, όμως, την εικόνα) για να δημιουργήσει τελικά κάτι καινούργιο, όσο την εκτοξεύει στη σφαίρα τού ιδανικού. Η Σαμάνθα της είναι η απόλυτη φαντασίωση, που μόνο με τη φωνή της καταφέρνει να πλάσει μια αληθινή προσωπικότητα, όσο ανακαλύπτει τις δυνάμεις, τις ικανότητες και τους περιορισμούς της. Οι απότομες αλλαγές στη φωνή αλλά και η σταδιακή μετάλλαξη του τόνου, που από ψυχρός και στερεοτυπικά σέξι, γίνεται όλο και πιο έντονα φορέας πραγματικών συναισθημάτων, επιτρέπουν στην Τζοχάνσον να αποδείξει ότι, μερικές φορές, και μόνο η φωνή αρκεί για μια μεγαλειώδη ερμηνεία.

Το μόνο κακό που βρίσκω στην ταινία, είναι ότι, αναπόφευκτα, γίνεται πολύ προσωπική, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει να μην μπορέσει να τους πλησιάσει όλους. Ακριβώς, όμως, για τον ίδιο λόγο, αν τελικά σε αγγίξει, σε κάνει κομμάτια, με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν ακατόρθωτο να καταφέρεις στη συνέχεια να την αποβάλεις από μέσα σου. Και αυτό είναι ακριβώς το «κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» του παραμυθιού.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

ROBOCOP (2014)

Είδος

Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ζοζέ Παντίλια

Καστ

Τζόελ Κίναμαν,
Γκάρι Όλντμαν,
Άμπι Κόρνις,
Μάικλ Κίτον,
Τζάκι Ερλ Χέιλι,
Τζένιφερ Ίλι,
Σάμιουελ Λ. Τζάκσον,
Μαριάν Ζαν-Μπατίστ

Διάρκεια

118'

Διανομή

FEELGOOD

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ο ΡομποΜπάτσος, διάβोλε! Κι είναι K-13; Που να μας έκαιγε το πυρ το εξώτερο, πίσω στην εϊτίλα, και να μη ζούσαμε για να δούμε «intense sequences of action including frenetic gun violence throughout, brief strong language, sensuality and some drug material»!

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

2028. Ντιτρόιτ. Άμεμπτος αστυνομικός, ο Άλεξ Μέρφι γίνεται θύμα απόπειρας δολοφονίας που τον αφήνει ετοιμοθάνατο. Η πολυεθνική OmniCorp, θέλοντας να εκμεταλλευτεί και εντός αμερικάνικων συνόρων την πανίσχυρη διεθνώς στρατιωτική ρομποτική τεχνολογία της, πείθει τη γυναίκα του, Κλερ, πως για να τον σώσουν η καλύτερη λύση είναι να τον... νεκραναστήσουν ως RoboCop: μισό άνθρωπο, μισό μηχανή αστυνομικό.

Κακά τα ψέματα. Για τους δημιουργούς του, αυτό το remake ήταν εξ αρχής ένας τεράστιος άθλος. Βρίσκονταν αντιμέτωποι αφενός με τη δια χειρός Πολ Βερχούβεν, θρυλική, εμβληματική πρωτότυπη ταινία του 1987. Και αφετέρου, με την... κατάρα όλων των sequels και spin-offs (τα οποία έφαγαν περισσότερο ή λιγότερο, δικαίως ή αδικώς, μεγαλοπρεπώς τα μούτρα τους), που ακολούθησαν τόσο εκείνη, όσο και το έτερο κλασικό, προφητικό, cyber-κεντρικό (και δη με ήρωα ένα βιολογικό και τεχνολογικό υβρίδιο), δια χειρός Τζέιμς Κάμερον, ον της επιστημονικής φαντασίας, τον «**Εξολοθρευτή**» (στις δύο πρώτες ταινίες του). Το τίγκα στη δράση trailer αυτού του εκσυγχρονισμένου «RoboCop» δε μας είχε προδιαθέσει για τα καλύτερα. Το ίδιο το φιλμ, όμως, ήταν μια υπέροχα ευχάριστη έκπληξη!

Ο βραβευμένος με τη Χρυσή Άρκτο στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, Βραζιλιάνος σκηνοθέτης Παντίλια («**Οι Επίλεκτοι**»), σε απόλυτη, μαγική συνέργεια με τον πρωτάρη, αλλά σαφώς, σφόδρα ταλαντούχο σεναριογράφο του, Τζόσουα Ζίτεμερ, και τους πραγματικά σπουδαίους, αφοπλιστικούς ηθοποιούς του, ενορχηστρώνουν μια συναρπαστική περιπέτεια επιστημονικής φαντασίας και συνάμα ένα υποβλητικό, βαθιά υπαρξιακό δράμα χαρακτήρων, παράλληλα και μια αποστομωτικά εύστοχη κοινωνικοπολιτική αλληγορία / επείγον σχόλιο.

Που σέβεται το αρχέτυπο, αλλά το ξεπερνά και αποκτά τη δική του, ξεχωριστή, επίκαιρη και διαχρονική ταυτότητα.

Αν και πιο στιλπνός, καθαρός (βλέπε και λιγότερο αιματοβαμμένος) και high-tech στην όψη από εκείνον του Βερχούβεν, ο «RoboCop» του Παντίλια παραμένει ωστόσο ατίθασος στην καρδιά. Κρατώντας ιδανική ισορροπία ανάμεσα στις - τροφή για τη σκέψη και το συναίσθημα - σκηνές των διαλόγων και εκείνες της - ακαταμάχητα απολαυστικής καραμέλας για τα μάτια και τα αντανακλαστικά - θεαματικής δράσης (με τις δε να συμβαίνουν καίρια ως απάντηση στο σασπένς που χτίζουν οι μεν), προκύπτει συναρπαστικά διασκεδαστικός, αλλά και αναπάντεχα φιλοσοφημένος. Χωρίς, όμως, στιγμή να στο τρίβει στη μούρη ή να σου κουνά διδακτικά το δάχτυλο.

Οι πιο σοβαρές των ανησυχιών του δηλώνονται όλες υπόκωφα, έμμεσα, ευανάγνωστες και σημαντικές μόνο για εκείνους τους ευαίσθητους σε αυτές κινηματογραφόφιλους που ενδιαφέρονται για κάτι παραπάνω από μια ταινία ως συνοδεία στην κατανάλωση του popcorn τους.

Όλη η υπαρξιακή αγωνία τού τι σημαίνει άνθρωπος, πού τελειώνει αυτός / ο δημιουργός και πού αρχίζει η μηχανή / το δημιούργημα, κυλά σα λάβα κάτω από την παραπλανητικά γαλήνια επιφάνεια του εργαστηρίου «συντήρησης» του RoboCop, αλλά και του μοντέρνου, minimal γραφείου τού επικεφαλής τής OmniCorp, Ρέιμοντ (υποχθόνια σατανικός ο Κίτον). Εκεί όπου κυριαρχούν οι κενοί χώροι, οι γυάλινες, διάφανες ή αντανακλαστικές, αλλά παραδόξως όχι αποκαλυπτικές, επιφάνειες και οι λιγοστές, φευγαλέα ή περιστασιακά ιδωμένες, ενοχλητικά αιχμηρές λεπτομέρειες: οι πίνα-

κες αποσύνθεσης του Φράνσις Μπέικον στο γραφείο τού Ρέιμοντ ή τα σωληνάκια που ανακυκλώνουν τα υγρά στο εναπομείναν βιολογικό κομμάτι τού σώματος του Μέρφι. Ένα κομμάτι, που για μερικές, εφιαλτικές στιγμές, αποκαλύπτεται και απαιτεί συνειδητοποίηση, σε μια συγκλονιστική σκηνή ανθολογίας, που φλερτάρει γόνιμα με τον τρόμο (και επαναλαμβάνεται καταλυτικά, λίγο πριν απ' το τέλος). Εκεί όπου πρωταγωνιστούν όσα - μυστικά και ψέματα συχνά, αλήθειες σπανιότερα - αναπνέουν στα λόγια, ειπωμένα ή ανείπωτα. Και ό,τι αποτελεί αναπόσπαστο και όμως άυλο, αδιευκρίνιστο, διαφορούμενο, ασύλληπτο και ανεξέλεγκτο υλικό τής ανθρώπινης φύσης. Πες το ελεύθερη βούληση, πες το ψυχή, όπως το αποκαλεί κοροϊδευτικά η σύμβουλος επικοινωνίας τού Ρέιμοντ, Λιζ (Ιλι), και όπως προκύπτει το αδάμαστο και εν τέλει ακατανίκητο, ανθρώπινο χαρακτηριστικό τού Μέρφι που βραχυκυκλώνει και παρακάμπτει τις εντολές στα ηλεκτρονικά συστήματα του RoboCop. Είναι αυτό που χωρά απόφιο από άκρη σε άκρη, σπιθαμή προς σπιθαμή τού άφοβα εκφραστικού πρόσωπου τού Κίναμαν (που μας πρωτο-κέντρισε το ενδιαφέρον στο παραγνωρισμένο τηλεοπτικό αστυνομικό θρίλερ «The Killing» και αξίζει, πλέον, περίοπτη θέση στον πλανήτη των εικόνων), στις συνδιαλλαγές του με το γιατρό του, Νόρτον (Όλντμαν), τη γυναίκα (Κόρνις) και το γιό του, αλλά και τον ανταγωνιστή / εκπαιδευτή του, Μάτοξ (εναλλακτικό και όμως απολύτως ταιριαστό macho, gun-junkie καθίκι ο Χέιλι). Είναι αυτό που γίνεται αιτία των οδυνηρών, ηθικών διλημμάτων ανάμεσα στις επαγγελματικές υποχρεώσεις και στο επιστημονικό, ιατρικό καθήκον που σιγοκαίει ακατάπαυστα στην παρουσία τού (πάντα) σπουδαίου Όλντμαν.

Παντίλια και Σία αντιπαραβάλλουν την παραπάνω μη μετρήσιμη, αλλά αδιαμφισβήτητη, χαρακτηριστικά ανθρώπινη ποιότητα με μια άλλη αντιπροσωπευτική, αλλά απτή και πέρα για πέρα μετρήσιμη ιδιότητα του ανθρώπινου είδους: τη βία. Συγκεκριμένα, αυτή που ασκείται σε έναν... Δαβίδ, από τον Γολιάθ ενός κραταιού συστήματος ισχυρών. Και εδώ είναι που το καινούργιο φιλμ ξεπερνά αξιοσημείωτα τον προκάτοχό του. Κατ' αρχήν, με την απόφασή του να παρουσιάσει τις σχέσεις της OmniCorp με την κυβέρνηση και το στρατό των ΗΠΑ άριστες εκτός συνόρων, αλλά σφόδρα καχύποπτες εντός, στηλιτεύει την - προφανώς δύο μέτρων και δύο σταθμών - αμερικανική εξωτερική πολιτική, ενώ ταυτόχρονα, τοποθετώντας το εργοστάσιο και κέντρο επιχειρήσεων της εν λόγω πολυεθνικής στην Κίνα, χλευάζει τη συνήθη πρακτική της «πολιτισμένης» Δύσης να αναζητεί φτηνά εργατικά χέρια στην Ανατολή. Στη συνέχεια, άμα τη αναλήψει δράσης από το RoboCorp στο Ντιτρόιτ, μέσω των - σε κατάλληλες στιγμές - εμβόλιμων αποσπασμάτων της τηλεοπτικής, ειδησεογραφικής εκπομπής άποψης του πατριδοκαπηλικού Πατ Νόβακ (ο Τζάκσον μαϊντανός μεν, σκέτη απόλαυση δε), το φιλμ φωτίζει την επικίνδυνα άρρωστη σχέση μεταξύ πανίσχυρων οικονομικών συμφερόντων, ΜΜΕ και πολιτικής. Και το κάνει με υποδόρια ειρωνεία (ιδιαίτερα στο φαρμακερά τολμηρό, στην ουσία κάθε άλλο πάρα τακτοποιημένο ή ανακουφι-

στικό φινάλε του) και βιτριολικό χιούμορ. Για παράδειγμα: όταν ένας Γερουσιαστής αντιτίθεται στην OmniCorp σε ζωντανή μετάδοση, ο Νόβακ, που είναι - εμμέσως πλην σαφώς - φανατικός οπαδός της, φιμώνει τον πρώτο, διακόπτοντας αιφνίδια τη σύνδεση και κλείνοντας το high-tech τηλεοπτικό παράθυρο που τον φιλοξενούσε, με μια απορριπτική κίνηση του χεριού του, που μοιάζει σα να του δίνει χαστούκι!

Μη σε τρομάζουν, όμως, όλα τα παραπάνω. Αν έχεις διάθεση να πας σινεμά, απλά για να ξεσκάσεις ή είσαι από αυτούς που αναζητούν πάντα και μόνο την καθαρή, αμόλυντη από μεγάλα, σοβαρά νοήματα / μηνύματα, κινηματογραφική διασκέδαση, και αυτός ο «RoboCorp» (όπως ο πρωτότυπος) δε θα σε προδώσει. Διαθέτει και χορταστική δράση και επιβλητικό θέαμα για να σου αποπλανήσει δεόντως το βλέμμα.

LINK ME

official site

official trailer

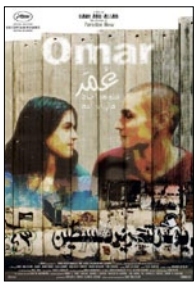
imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ευσυνείδητο σινεμά διασκέδασης και αξιοπρεπές remake θρυλικής ταινίας, που δεν ικανοποιεί μόνο ως θέαμα, αλλά διαθέτει και άκρως ενδιαφέρον ζουμί, ακόμα και για τα ακαδημαϊκά εκπαιδευμένα μυαλά (οι μελετητές του «A Cyborg Manifesto» της ανθρωπολόγου και φιλοσόφου Ντόνα Χάραγουεϊ θα την κάνουν λαχείο), για όσους επιθυμούν να το ψάξουν περισσότερο. Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος, δηλαδή!

OMAR (2013)

Είδος

Δραματικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Χάνι Άμπου-Άσαντ

Καστ

Αντάμ Μπάκρι,
Λιμ Λουμπάνι,
Εγιάντ Χουράνι,
Σαμέρ Μπισάρατ,
Γουαλίντ Ζουαϊτέρ

Διάρκεια

96'

Διανομή

AMA FILMS

του Άγγελου Μαύρου

Πηδώντας στη ζούλα τακτικά το Τείχος των Δακρύων για να είναι με τους δύο παιδικούς φίλους του (και την αδελφή του ενός με την οποία αγαπιούνται), Άραβας βοηθός φούρναρη τσακωτός / βασανισθείς / ξεγελασμένος από Ισραηλινό σπιούννο πράκτορα να παραδεχτεί «φύτμα» οπλίτη απ' το παρεάκι, αμολιέται με αντάλλαγμα να «δώσει» τον αυτουργό. Η κοινότητα τον «βλέπει» βαλτό, προσπαθεί να γλιστρήσει απ' τον εχθρό, λέει και άλλος (προδότης;) ανάμεσά τους «παραμύθι» κομβικό. Ποιον θα μπουμπουνίσει το παλικάρι;

Λιγάκι κι εσένα, στην πρώτη αποκλειστικά παλαιστινιακής χρηματοδότησης και συνεργείου βομβιστική επίθεση στο πανί, όπου ο μαζί με τον Ελία Σουλείμάν γνωστότερος πρεσβευτής της εμπειρίας του λαού του ζώνεται με αποστολή το ξενόγλωσσο Όσκαρ τα παλιότερα δικά του «Παράδεισος Τώρα» (το, με τέρμινο την τρομοκρατική αυτοθυσία, επεισοδιακό χρονικό δύο «φορτωμένων» αγωνιστών) και «Al Qods Fee Yom Akhar» (το, με deadline, σύρε-έλα μιας μελλονυμφης με το ζόρι), με γόμωση το πιο εκρηκτικό μείγμα δύο περσινών ημι-classics νεο-kamikaze θεματικής, του αγγλοϊρλανδικού «Ο Χορός των Κατασκόπων» και του λιβανέζικου «Η Επίθεση».

Αλλά και αν ο ξένος ή φίλος déjà vu δάκτυλος σταματάει, δεν «ξαπλώνει» στο φυλάκιο ελέγχου του corpus του αυτό το σχέσεων (ενδοφυλετικών, ερωτικών, μεταξύ καρντάσηδων) εντασεοδράμα - διπλής, όπως «σκάει» όψιμα - μακιαβελικής παγίδευσης από πολέμιο ethnic ανθρωποποιονιού, των κατασκοπικών διλημμάτων εν μέσω και εις βάρος του κολλητού αντιστασιακού πυρήνα αυτουνού, και της ρομαντικής τραγωδίας / της στραβής της φιλίας / του γδικιωμού που θα γεννήσει το όλο ως κλου.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Σου 'χε λείψει λίγο ν'
ακούσεις αραβο-εβραϊκό
και σε τύπου θριλεράκι;
Δεν ταιριάζουμε.

Το στρατηγικό σχέδιο του Άσαντ, εκτός τού στάνταρ κοπανήματος της διατεταγμένης αδιαλλαξίας τού εβραϊκού στρατοπέδου, είναι το ξετρύπωμα, σημειολογικό (λεβέντη, ανέβα-κατέβα τον πέτρινο ενδοσυνοριακό Γολγοθά) και μυθολογικό (το ύστερο ναρκοπέδιο μυστικών και ψεμάτων που ανατινάζει την εμπιστοσύνη ανάμεσα και στους πιο οικείους), της εμπειρίας τού διχασμένου και διχαστικού ζην τών μελαιών αυτοχθόνων τής πλέον ανοιχτής πληγής τής γεωγραφίας τής Μέσης Ανατολής. Τα όπλα του το εκτελούν στο δόξα πατρί; Συνήθως ναι, και σε νευραλγικά σημεία όχι.

Εκπληκτική η κρυπτογράφηση τής πρώιμης μίμησης τού «Νονού» από τον «αστείο» τής τρόικας νεανιών (και δράστη τού επίμαχου φονικού, και «παιγμένη» πέτρα του σκανδάλου τού δράματος του γαμοκισμέτ δύο «δικών» του), γκαγκ που ιδιοφυώς προδικάζει αφανώς το επερχόμενο του εν τέλει χαμού, ο οποίος πυροδοτείται λάου λάου. Καλό και το ταλάνισμα τής συντριπτικά ερασιτεχνικής διανομής με τα ερωτευμένακια Μπάκρι (θα του λάχει rendition απ' το Χόλιγουντ;) - Λουμπάνι looker ήρωες, και οι δύο τρεχάλες στις ρούγες και στα σπίτια των Κατεχόμενων που κόβουν προσφυώς την ανάσα.

Διόλου παράπλευρες απώλειες το ότι τα πάρε-δώσε επιστηθίων δεν εποικίζουν ακριβώς νέα εδάφη (η ethnic διόπτρα είναι που το καμουφλάρει), ενώ τα ραντάρ μας «έπιασαν» το από άποψης ίντριγκας όχι αδέκαστο και κατώτερο τού συγγενούς «Μέσα από τις Φλόγες», ύστερο αποκάλυψη τώρα. Η Δυτική Όχθη δοξάζει το μάρτυρα «Omar». Εσύ κάνε λίγο κράτει για την ελεύθερη (πότε, Αλλάχ;) Ραμάλα...

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Υποστηρικτής της Χαμάς ή της Φατάχ; Το χτύπησες, εμάς θα περιμένεις να σε στείλουμε; Κυνηγάς σαν τι το τριτοκοσμικό και το φεστιβαλικό; Βρήκες τη Ναμπλούς σου (κόψε κάτι). Με στόχαστρο στο Ακαδημαϊκό; Θα νιώσεις πράγματα, φυλάξου όμως - άλλο Γιάσερ, άλλο Γιάτζερ. Ακροβολιστή τού εμπορικού (σινεμά) και του ρατσιστικού (λόγου), είσαι γι' αλλού.

ΜΑΝΤΕΛΑ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (2013)

(MANDELA: LONG WALK TO FREEDOM)

Είδος

Βιογραφικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Τζάστιν Τσάντγουικ

Καστ

Ίντρις Έλμπα,
Ναόμι Χάρις,
Ρόμπερτ Χομπς,
Τέρι Φίτο

Διάρκεια

141'

Διανομή

VILLAGE

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Η ζωή του Νοτιοαφρικανού ηγέτη Νέλσον Μαντέλα από τη στιγμή της πολιτικής του αφύπνισης, κατά τη διάρκεια της πολύχρονης φυλάκισής του, μέχρι την αποφυλάκισή του και την ώρα της δικαίωσης, όπως και της εκλογής του στη θέση του Προέδρου.

Τι μπορεί να φαντάζεται κανείς ότι περιλαμβάνει ένα τυπικό βιογραφικό δράμα; Μια ματιά στην παιδική ηλικία, ενθουσιώδη νεότητα, την κρίσιμη στιγμή που η προσωπικότητα διαμορφώνεται και καθορίζει τη στάση ζωής, προσωπικές στιγμές, δράματα, κρίσεις, αναγνώριση και δικαίωση, ένα... τραγούδι των U2 (για όνομα του Θεού) στους τίτλους τέλους. Ε λοιπόν, ο «Μαντέλα» τα έχει όλα, αλλά τα έχει τόσο στερεοτυπικά, τόσο βιαστικά ειπωμένα για να τα προλάβει όλα, τόσο χωρίς έκπληξη, που με το καθηλωμένο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα του, αποτυγχάνει να εξυψώσει την προσωπικότητα που θέλει να δοξάσει.

Ο τρόπος, με τον οποίο έχει γραφτεί το σενάριο και έχει γυριστεί (παρά την απόλυτη επάρκεια σε τεχνικό επίπεδο), θυμίζει βιογραφική τηλεταινία ή mini σειρά - και όχι κάποια που να ανήκει στην σημερινή, χρυσή εποχή της τηλεόρασης. Μια ζωή που αφηγείται επεισόδιο προς επεισόδιο, με αγωνία να χωρέσουν τα πάντα, έστω και επιφανειακά, μοιάζει με βιογραφικό επί της οθόνης και όχι με κινηματογραφική εκδοχή της ζωής ενός συναρπαστικού προσώπου.

Ο Τζάστιν Τσάντγουικ δε σκέφτηκε ότι μια ταινία για μια μεγάλη προσωπικότητα, για έναν άνθρωπο που ενέπνευσε πλήθη και προκάλεσε μια μεγάλη αλλαγή, χρειάζεται και η ίδια ένα άγγιγμα έμπνευσης και όχι μια απλή παράθεση γεγονότων. Οι σκηνές είναι καλογυρισμένες και το σενάριο πιστό στην αυτοβιογραφία του Μαντέλα, όμως, απουσιάζει το πνεύμα του, που θα έδιναν μικρές λεπτομέρειες ή ένα σενάριο εστιασμένο σε μια πιο συγκεκριμένη περίοδο και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Άσχετο. Είμαι σίγουρος πως αν τσεκάρουνε τα κιτάπια του Μπόνο, ο Λιάπης μπροστά του θα 'ναι εικόνισμα...

όχι σε ολόκληρη τη ζωή του. Από τη στιγμή που αρχίζει η ταινία, σε μια σκηνή που δείχνει παιδάκια να παίζουν σε ένα ηλιόλουστο χωράφι, δεν υπάρχουν αμφιβολίες για την κατεύθυνση που ακολουθεί ο Τσάντγουικ.

Από εκεί και πέρα, μοιάζει αναπόφευκτη η αφήγηση γεγονότων με τη σειρά, η συμμετοχή του Μαντέλα σε πράξεις εξέγερσης, οι γάμοι του, η δίκη και η φυλάκισή του για 27 χρόνια, θάνατοι που πλήττουν την οικογένεια, η σύγκρουσή του με τη δεύτερη γυναίκα του, Γουίνι, η αποφυλάκιση και η άνοδος του στην εξουσία. Ό,τι δεν μπορεί να μεταφέρει η σκηνοθεσία, τουλάχιστον σώζει η ερμηνεία του Ίντρις Έλμπα, ενός ηθοποιού που φυσιογνωμικά μοιάζει πολύ λίγο στο Μαντέλα. Η αφοσιωμένη του ερμηνεία, όμως, προσθέτει το πάθος και το πνεύμα που απουσιάζουν από το φιλμ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν διαβάζεις συστηματικά βιογραφίες ή σου αρέσουν οι κινηματογραφικές βιογραφίες - εγκυκλοπαίδεια, το «Ο Δρόμος προς την Ελευθερία» είναι η ταινία σου. Ψάχνεις κάτι περισσότερο ή μια βαθύτερη ματιά επάνω σε μια διάσημη προσωπικότητα που η ιστορία της είναι λίγο-πολύ γνωστή; Δε θα τα βρεις σε αυτή την εκδοχή της βιογραφίας τού Μαντέλα.

LINK ME

official site

official trailer

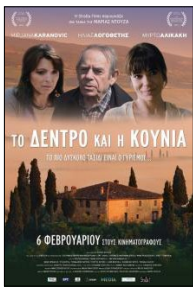
imdb

facebook

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ Η ΚΟΥΝΙΑ (2013)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Μαρία Ντούζα

Καστ
Μυρτώ Αλικάκη,
Ηλίας Λογοθέτης,
Μιργιάνα Καράνοβιτς,
Νίκος Ορφανός,
Γιώργος Σουξές,
Τρις Μίττα,
Ελένη Κουλέτση

Διάρκεια
108'

Διανομή
STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ελληνίδα, μόνιμη κάτοικος Λονδίνου και νεο-εκλεγείσα καθηγήτρια καρδιολογίας, δέχεται κλήση από τον πατέρα της ότι πρέπει να επιστρέψει στην πατρίδα. Ενώ και η οικογενειακή της σταθερότητα απειλείται από πρόσφατες εξελίξεις, η Ελένη αποφασίζει να γυρίσει για λίγες μέρες, μόνο και μόνο για να βρει τα πράγματα τελείως διαφορετικά από ό,τι τα άφησε. Και σε αυτά περιλαμβάνεται η παρουσία μίας γυναίκας από τη Σερβία στο σπίτι του πατέρα της

Αυτό για το οποίο δεν μπορεί να κατηγορήσει κανείς τη Μαρία Ντούζα είναι για έλλειψη φιλοδοξίας. Στην ίδια ταινία, η σκηνοθέτις και σεναριογράφος επιχειρεί να καλύψει ένα εύρος θεματικών, που, είτε λίγο είτε πολύ, έχουν να κάνουν με την έννοια της μετανάστευσης, τόσο στο παρελθόν όσο και στο σήμερα, αλλά και την έννοια της «πατρίδας», καθώς και των παραγόντων που την ορίζουν. Παράλληλα, δυναμιτίζει την αφήγηση με οικογενειακά μυστικά αλλά και ιστορικές λεπτομέρειες, που δίνουν μεν βολική πάσα για τις εξελίξεις του οικογενειακού παρελθόντος των χαρακτήρων, αλλά έχουν ως αποτέλεσμα ο αφηγηματικός ιστός να μοιάζει τόσο πλήρης ώστε μπορεί να χαρακτηριστεί και υπερφορτωμένος.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Αυτό που πας στο Λονδίνο να γίνεις καρδιολόγας, αλλά σου τηλεφωνάει ο ντάντι και πρέπει να γυρίσεις πίσω γιατί... βλέπεις ελληνικό δράμα. Ασταμάτητη δράση και πάθη! Ξέρεις τώρα...

Για την ακρίβεια, ο χαρακτήρας τόσο της Ελένης (Μυρτώ Αλικάκη), όσο και του πατέρα της (Ηλίας Λογοθέτης) αλλά και της Σέρβας, που συμπληρώνει το πρωταγωνιστικό τρίδυμο (Μιργιάνα Καράνοβιτς), είναι σε τέτοιο βαθμό επηρεασμένοι από το παρελθόν, που, ουσιαστικά, στην υπόθεση υπάρχει υλικό για... ολόκληρη τηλεοπτική σειρά! Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, η ιστορία να μεταπηδά από υποπλοκή σε υποπλοκή, χωρίς να προλαβαίνει να αφιερώσει επαρκή χρόνο για την ανάπτυξη της, αλλά και να έχει μια συνεχή διάθεση για όλο και περισσότερες ανατροπές, μέχρι να αποκαλυφθεί ολόκληρη η αλήθεια της ιστορίας. Κατά στιγ-

μές, γίνεται προφανής η πρόθεση της σκηνοθετίδος να καλύψει σε όσο μεγαλύτερο εύρος γίνεται το θέμα της, αναλύοντας κάθε πιθανή προέκτασή του, όμως, η έλλειψη επιμέρους εμβάθυνσης, το κάνει να φαίνεται επιφανειακό και, τελικά, προβληματικό. Το μάλλον κλισέ και αναγκαστικά καθαριστικό φινάλε δε φαίνεται να βοηθά για την ανατροπή των εντυπώσεων.

Παρ' όλα αυτά, η φροντισμένη παραγωγή και οι σοβαρές ερμηνείες (η Μυρτώ Αλικάκη δεν έχει απογοητεύσει ποτέ, εξάλλου) δίνουν ελαφρυντικά σε μία ταινία, που, ευτυχώς, μοιάζει ελληνική και σύγχρονη, αλλά με κλασικίζουσα προσέγγιση, μακριά από τους πειραματισμούς ύφους και νόρμας στους οποίους μας έχει συνηθίσει το σύγχρονο ελληνικό σινεμά. «Το Δέντρο και η Κούνια» προσφέρει έναν κινηματογράφο mainstream και ανοιχτό προς το ευρύ κοινό, όμως, το πρόβλημά του είναι ότι δεν έχει την ικανότητα να προσδώσει επαρκή δραματική ισχύ στα επιμέρους γεγονότα, ώστε να αποκτήσει σταδιακά και το μεγάλο συναισθηματικό φορτίο, το οποίο φιλοδοξεί να μεταδώσει. Ειδικά για μία ταινία που μοιράζεται τόσους πολλούς από τους σύγχρονους προβληματισμούς της ελληνικής κοινωνίας, είναι απογοητευτικό να καταλήγει τόσο αποστειρωμένη και «ασφαλής».

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν οι έννοιες «ξενιτιά» και «μετανάστευση» χτυπάνε κόκκινο όταν τις ακούς, μάλλον η θεματική της ταινίας βρίσκεται πολύ κοντά σε σένα. Είσαι, όμως, σίγουρος ότι θέλεις να ακούσεις τα προφανή για κάτι που... προφανώς έχεις κινηματογραφικά βιώσει καλύτερα; Επίσης, δεν αντέχεις τα δράματα, α πα πα μακριά από σένα; Τότε, μην το σκέφτεσαι καν. Από την άλλη, τρέχεις να δεις κάθε ελληνικό φιλμ στους κινηματογράφους; Χαρά στο κουράγιο σου. Οι φιλόδοξες προσπάθειες και οι στιβαρές ερμηνείες δεν αναιρούν πάντως το γεγονός ότι τούτη η φιλική απόπειρα διαθέτει περισσότερες γενικολογίες από όσο θα επιθυμούσε.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΘΛΙΨΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ (2012)

(JOY & SORROW OF THE BODY)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ανδρέας Πάντζης

Καστ
Χάρης Αμπράζης,
Σίλβια Πετκόβα,
Νικολάι Μουτάφτσιεφ,
Γιώργος Χωραφάς

Διάρκεια
149'

Διανομή
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Λευκωσία, 2002: γιος αγνοουμένου του Αττίλα, αποφυλακισμένος παραχαράκτης δολαρίων, ψάχνει τον κολλητό και συνεργό του που δεν κάρφωσε, φτάνοντας ίσαμε τη Βουλγαρία. Εκεί, γνωστός τού ιδιοκτήτη κωλάδικου θείου του τον βοηθάει, εν τη αγνοία του τραβιολίτσα πλατωνικά πολύ τον πάει, μπασκίνας τής Interpol με ορμές και με ρουφιανιές τον σκαστό ζητάει. Πού είναι ο «δικός» του και τι (του τη) φυλάει;

Μπορείς να διανοηθείς μία συνεύρεση του vintage (μιλάμε για RKO και τα τοιαύτα, έτσι;) crime δράματος με τις σαπουνοπερικές μαϊμουδιές των (ας μην πω τουρκικών και κατηγορηθώ ότι βάζω φιτιλιές...) σίριαλ τής PIK; Αν ναι, και γουστάρεις κίολας, κόπιασε στο... τελευταίο τού Κύπριου Ανδρέα Πάντζη, ένα - με ημερομηνία λήξης τύπου χαλούμι - boy meets girl μυστηρίου (άνευ σασπένς) στο ψάξιμο φιλίας post παρανομίας, με τον έρωτα και το συμφέρον υπόλογους προδοσίας, μετά το... ανακάτωμα της φιλήδονης αστυνομίας. Που, όπως και η υπόλοιπη φιλμογραφία τού «αδερφού» auteur, «χώνει» και για τις παλιές ποιότητες τού νησιού που το πληρώνουν στο νέο οικονομικό και αξιακό γίγνεσθαι (η ουβερτούρα: ο παππούς που εμφυσά στον μικρό τη με κάθε τίμημα αφοσίωση στους επιστήθιους - κάτι που τηρώντας θα εκτίσει 5 χρονάκια «μέσα»), και για το ανοιχτό τραύμα του παράγοντα «Ερυθρά Ημισέληνος» (εδώ ο 35άρης ήρωας το... θίγει ενώ κερνάει τσιγάρο σε φαντάρο της παλιάς σκοπιάς του κοντά στην Πράσινη Γραμμή). Εν προκειμένω, και για τη μετασοσιαλιστική πραγματικότητα του βαλκανικού μπλοκ (ένας φούρναρης - νταβάς από καλοσύνη, μία εν κρυπτώ περιστασιακά εκδιδόμενη λεγάμενη, μία αλλοπάρ μάνα μόνη, ο εναγκαλισμός μιζαδόρων και καθεστώτος στο κατώφλι τής Ευρώπης).

Το «πακέτο»; Ενώ πάει στράφι ξανά η συμβολικά πατριωτική ονοματολογία - «κόλλημα» τού δημιουργού (Ευαγόρας

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Σαν οβ μίσινγκ ντού-ρινγκ Αττίλα, εξ-πρίζονερ φόρτζερ ντόλαρ, λούκινγκ μπάντι εντ ακόμπλις νοτ νέιλντ, τιλ ρίτσινγκ Μπουλγκάρια. Ντουντ, γουότ δε χελ!

και Αφροδίτη), τα φυσικού φωτός ημέρας σε 16άρι φιλμ εικαστικά μικρής οθόνης κουρεύουν τις καλλιτεχνικά ατόκιστες καταθέσεις τής ασόβαρης αφήγησης μιας αρχετυπικής ιστορίας μετα-εγκληματικής άνδρωσης με (δια)προσωπικό κόστος, σε σούρτα φέρτα με τον «καλούλη» υπόκοσμο της διπλανής πόρτας όπου, πριν απ' το μπαμ κάθαρσης: οι ερωτικές σκηνές μπορεί να φλερτάρουν ακόμη και το φολκλόρ exploitation κατ' επιταγήν των γκαβλ*τικών φαντασιώσεων του σκηνοθέτη (σήμα κατατεθέν του, άλλωστε), θα δεις ακόμα και παραδοσιακό χορό από κοριτσιίστικο Trio Bulgarka σε όχθη ποταμιού και ζεϊμπεκιές σε νυχτερινό κέντρο (φυσικά και απ' το Χωραφά), ενώ η φάση τού σπασίματος της πόρτας και του πυροβολισμού είναι το ναδίρ τής έντασης και το ακούσιο σούργελο της σινε-εβδομάδας. Αφήνουμε στις φεμινίστριες το φτύσιμο της σκιαγράφησης περσόνων - με απλώς γραφικό το χακεράδικα παρασυρμένο παλικάρι τής μαμάς και της φακής με πατρικό έλλειμμα, που ξεχαρμανιάζει σε Ρωσίδα κονσοματρίς

τού ιδιοκτήτη ξενυχτάδικου «αίματός» του, αλλά ευγενώς όχι με την ξένη που ερωτεύτηκε, τσουλί με καρδιά χρυσή και το χαμόγελο στα χείλη, που όμως «φτιάχνεται» ψυχαναγκαστικά με τον μπάτσο (εκ)βιαστή της (και σε οθωμανικό). Η Πετκόβα ξεκουράζει το μάτι και κάτι από τη σεκάνς τής επίσκεψης στη σαλεμένη γριά τού άφαντου συνεργού εκποικίλλει ευπρόσδεκτα, «Η Χαρά και η Θλίψη του Σώματος» δεν αφορά, όμως, το πνεύμα τού θεατή. Μην κλάψεις πάλι τα ριάλια σου...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ναι, αν είσαι από την Τσίπρον ή βλέπεις πολύ «γυαλί». Όχι, σε κάθε άλλη περίπτωση. Αντι-Άγια Νάπα, μην το κουράζουμε το πράγμα.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

